

Sygn. akt I CNP 41/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi Z. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt IV Ca 1892/12, wydanego
w sprawie z powództwa Miasta W.
przeciwko Z. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2015 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;
zasądza od skarżącego Z. W. na rzecz Miasta
W. kwotę 300 (trzysta) zł tytułem kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c., to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21-22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Skarga wniesiona przez powoda jest oczywiście bezzasadna. Strona skarżąca dopatruje się niezgodności prawomocnego orzeczenia w jego sprzeczności z wieloma artykułami kodeksu cywilnego, kodeksu postępowania cywilnego, aktów prawa międzynarodowego i Konstytucji RP. Poglądu tego nie można jednak podzielić. Część zarzutów wskazuje bowiem na całkowicie niezgodny z przebiegiem postępowania obraz stanu sprawy określony w skardze pozwanego. Przykładowo, Sąd Okręgowy nie rozpoznawał sprawy w postępowaniu nakazowym, którego dotyczą zarzuty, a w postępowaniu uproszczonym. Skarżący wskazuje poza tym na zakaz rozszerzania powództwa w postępowaniu apelacyjnym, podczas gdy jest ono dopuszczalne co do kolejnych wymagalnych świadczeń powtarzających się (art. 383 k.p.c.), a takie właśnie świadczenia były objęte żądaniem pozwu. Analiza skargi prowadzi do też do wniosku, że skarżący stara się wykazać, wbrew ustaleniom faktycznym wiążącym Sąd Najwyższy, iż powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia.

Konkludując, nie można przyjąć, że już *prima vista* zaskarżony wyrok narusza prawo.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.